

Expeditie liefde

Helen Buckley

Helen Buckley

ISBN 9789403910284

NUR 343

Oorspronkelijke titel: Celebrity SOS

Copyright © 2021 Helen Buckley

Published 2026 by Dutch Venture Publishing

The moral rights of the author have been asserted

Copyright © 2026 voor de Nederlandse taal: Dutch Venture Publishing

Omslagontwerp: Anouk Heitink, ANOTHER VIEW

Vertaald door: Nikki Greveling

Eindredactie: Rian Sevenhuijsen

Niets uit deze uitgave mag gebruikt worden voor het trainen van AI, openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, plaatsen en gebeurtenissen kwamen tot stand door de verbeelding van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met een bestaand persoon, dood of levend, berust op louter toeval.

Voor mijn jongens

Proloog

Katerina wankelde in de krachtige windvlaag en leunde bijna horizontaal tegen de arctische sneeuwstorm. De dikke sneeuwvlokken raakten haar genadeloos hard in haar gezicht, waardoor haar ogen, oren en neus vol kwamen te zitten, totdat ze bijna blind was. Het enige wat ze kon zien, waren witte en grijze kleuren en het enige wat ze kon horen, was het gebrul van de storm om haar heen. Ze was compleet onvoorbereid op de ijskoude lucht en niet beschermd tegen de storm. Ze was zonder haar handschoenen of haar muts naar buiten gerend en had alleen maar haar jas gepakt, in een wanhopige poging om weg te komen.

Ze kon geen seconde langer in dat huis blijven, waar de camera's alles vastlegden en de andere beroemdheden haar aanstaarden en over haar roddelden. En waar met name Finn Draysons blik in haar hart had gebrand. Het was zelfs beter om in deze onverwachte sneeuwstorm te staan dan om hun blikken te verdragen, en hun gefluister en alle geheimen en leugens onder ogen te komen die aan de wereld bloot waren gesteld.

Zelfs deze krachtige arctische wind kon niet op tegen de woede die ze had gevoeld door wat er tussen haar en Finn was gebeurd. Ze was veel liever hier, in deze brute wind, dan dat ze nog een seconde langer in zijn aanwezigheid doorbracht.

Ze wankelde naar voren en dacht toen dat ze iemand achter haar hoorde roepen.

‘Kat! Kom terug!’ Dat was de stem van Finn, vol angst.

Ze voelde de stevigheid van een van de schuren onder haar handen en leunde ertegenaan terwijl de sneeuw nog steeds hard op haar neerkwam. Ze bedekte haar hoofd met haar handen en ze had geen flauw benul van wat ze moest doen.

Ze wenste dat ze nooit naar Alaska was gekomen en Finn nooit meer had gezien.

Hoofdstuk 1

Katerina – acht dagen eerder

Hou je vast, mensen, het wordt een hobbelige landing.’
Katerina verstrakte haar vingers om haar gordel terwijl de stem van de piloot boven haar klonk. Ze negeerde het onrustige gevoel in haar maag toen ze uit het raam van de helikopter keek en focuste op de uitgestrekte vlakte onder haar. Ze wist niet zeker of het geschud van de helikopter haar de adem benam of juist het indrukwekkende uitzicht. Ze staarde verwonderd naar de bergtoppen, bedekt door sneeuw in de grauwe lucht, ver boven de vlakte onder hen. Alaska. Eindeloos, wild en fascinerend.

Ze was een stadsmeisje, geboren en opgegroeid in Londen, normaal gesproken verrukt door torens van staal en glas die nooit donker werden, trots op de drukte van de stad en de hoeveelheid mensen die er woonde, maar Alaska was iets compleet anders. Als Londen haar al het gevoel gaf dat ze klein was, een kleine stip in een zee van mensen, dan gaf Alaska haar het gevoel dat ze minuscuul was.

Hier maakte haar beroemdheid, haar geld of haar fans niets uit. In deze wildernis was iedereen kwetsbaar.

‘Het is zo mooi, vind je niet?’ Een stem in de koptelefoon op haar hoofd onderbrak haar gedachten en de man naast haar leunde naar haar toe, met een glimlach op zijn gezicht, terwijl hij naar het prachtige landschap onder hen keek. Het was gek om naast een man te zitten die ze nog nooit had ontmoet, maar die haar zo bekend voorkwam dat hij net een oude vriend leek. Toen ze jonger was, had ze bijna elke avond met haar familie naar Michael Waters op het nieuws gekeken en nu werden ze allemaal bij elkaar gegoooid als Alaskanse schipbreukelingen.

‘Ze noemen dit ook wel de *Gates of the Arctic*,’ zei hij. ‘Enorm, ongetemd, geen wegen, geen paden, geen mensen.’

‘Op ons na dan,’ mompelde Katerina, waarna ze geschokt naar adem hapte toen de helikopter hevig schudde. Ze kneep haar ogen dicht en haar vingers knepen in de gordel op haar schoot terwijl de helikopter met de elementen leek te vechten om hun landingszone te bereiken.

Ze hoorde Michael zachtjes lachen, maar ze negeerde hem en hield haar ogen dicht terwijl de helikopter zwaar werd getroffen door de wind.

‘Wat gebeurt er?’ De prachtige blondine naast Michael slaakte een gillette van angst en Katerina wierp een blik op haar, waarbij ze kort haar ogen opende. Cressida pakte Michaels knie vast met gemanicuurde nagels en haar stem klonk hees van paniek. Katerina probeerde de hysterische golven die ze van de jonge reality-tv-ster af voelde komen te negeren. Op de een of andere manier zag ze er nog steeds prachtig uit, midden in deze gedoemde vlucht, met haar

blonde haren in een flatterende paardenstaart gestoken en lipgloss op haar lippen. Klaar voor de camera, zelfs in Alaska.

Katerina focuste zo hard op haar ademhaling om de angstige geluiden van Cressida te negeren, dat ze niet doorhad dat ze waren geland, totdat het geraas van de helikopterbladen was opgehouden. Voorzichtig opende ze een oog.

Hun overlevingsavontuur was begonnen.

Finn

‘Darryl, rustig aan!’ riep Finn met een hese stem in de koude lucht. Zijn ademhaling kwam er in wolkjes uit terwijl hij zichzelf uit alle macht naar voren probeerde te bewegen.

‘Schiet op!’ Darryl gebaarde wild naar de horizon, waarbij hij zijn hoofd draaide om achter Finn en Carmen te kijken. ‘We moeten er als eersten zijn om de prijs te winnen!’ Hij trok zijn rugzak hoger op zijn schouders en hield de banden stevig vast, waarbij hij door bleef gaan zonder op een antwoord te wachten.

Finn keek naar Carmen. Het licht was zwak, maar wel fel en hij kneep zijn ogen samen en hield zijn hand erboven.

‘Dit is echt niet cool,’ zei hij grijnzend. Carmen trok een wenkbrauw op, niet onder de indruk van zijn poging tot humor. Een losse krul, honingblond gekleurd, stak onder haar muts vandaan, de kleur een sterk contrast met haar donkerbruine ogen, waar ze haar hand boven hield.

‘Hij heeft gelijk. We moeten opschieten,’ zei ze terwijl ze een bezorgde blik op Darryl wierp terwijl hij verder van hen weg liep. ‘Ik wil als eerste groep bij het huis zijn zodat we de prijs krijgen.’

Finn knikte, weer serieus. ‘Weet hij zeker dat de richting die we opgaan de goede richting is?’

Carmen haalde haar schouders op. ‘Tenzij jij de kaart wilt lezen, kunnen we hem maar beter volgen. Hij lijkt erg zeker van zijn zaak te zijn,’ zei ze terwijl ze achter Darryl aan liep.

Finn was even stil. Hij keek toe terwijl Carmen voor hem liep en Darryl zijn training voor de Olympische Spelen gebruikte om snel een kleine stip tegen de lucht te worden. Finn keek om zich heen en kon nog steeds niet geloven dat hij in Alaska was. Er was geen horizon te zien en het land en de lucht leken zich eindeloos uit te strekken, samengesmolten in de verte. De stekende kou drong door elke centimeter van zijn huid. Hij rilde en voelde zich verdoofd ondanks de vermoeiende wandeltocht. Carmen, Darryl en hij waren bij hun aankomstpunt gedropt en moesten nu hun huis in de wildernis zien te vinden, de plek waar zij en andere beroemdheden die hier moesten overleven twee weken zouden doorbrengen. Hij was zeker dat ze nog niet eens in de buurt van hun huis waren, niet eens in de buurt van anderen of ook maar iets.

De lucht was zo schoon dat elke ademhaling als een shot pure zuurstof in zijn longen aanvoelde. Hij haastte zich verder toen hij zich bewust werd van de cameraman achter zich, die subtiel probeerde te zijn in het vastleggen van elke beweging die ze maakten terwijl ze zich kilometers over het bevroren landschap verplaatsten.

Katerina

Katerina’s borst voelde zo strak aan dat haar longen pijn deden, terwijl ze haar best deed om de ijskoude lucht in te ademen om haar vermoeide spieren aan te sturen. Haar benen brandden en haar

voeten waren verdoofd. Ze kon Cressida's opgewonden roep bijna niet horen toen hun huis in zicht kwam.

Katerina stopte even en keek op naar hun houten verblijf, omringd door bomen op een heuvel voor hen. Ook al was ze blij het huis te zien, haar hart zakte in haar maag toen ze bedacht dat ze die heuvel nog moesten beklimmen. Zoveel kracht had ze niet meer in zich zitten.

Ze voelde een zachte hand op haar arm. 'Gaat het wel?' vroeg Michael, die zelf ook een beetje buiten adem leek. Zijn stem werd gedempt door de sjaal voor zijn mond, maar ze zag de bezorgdheid op zijn gezicht aan zijn frons.

Ze knikte. 'Ik heb gewoon een slechte conditie,' zei ze terwijl ze een lach forceerde. Ze was zich bewust van de cameraman dichtbij en ze wilde niet klagen. Ze wilde niet overkomen als een mopperkont.

Michael keek op naar het huis, stevig en geïsoleerd, met alleen de arctische wind als gezelschap. 'We zijn er bijna,' zei hij flauwtjes terwijl hij met zijn hand in zijn handsschoen over zijn gezicht wreef.

'Laten we doorgaan,' zei ze terwijl ze haar benen dwong omhoog te lopen. De klim begon en haar spieren protesteerden, maar ze boog haar hoofd en ademde bij elke stap die ze zette uit, waarbij ze weigerde te kijken naar het verblijf waar ze zich naartoe bewogen, aangezien ze niet teleurgesteld wilde worden door hoe ver ze nog moesten.

Zij en Michael liepen met name in stilte, op hun zware ademhaling na, maar Cressida kreunde bij elke stap. 'Mijn voeten,' klaagde ze. 'Ik weet zeker dat ze bevroren zijn! Hoe kan ik ooit weer mijn Louboutins dragen als ik een of twee tenen kwijtraak?'

Katerina ving Michaels blik op en ze beet op haar lip om een lach te onderdrukken. 'Je kunt het, Cressida,' riep Michael bemoedigend.

Katerina voelde een vlaag opluchting in haar hele lichaam toen ze bij het huisje waren. Door een opening in de bomen zagen ze het huis voor hen, rustiek maar wel verwelkomend. Twee verdiepingen hoog, gemaakt van hout en licht aangetast door het weer. Het was niet bepaald het warme verblijf dat Katerina had verwacht te zien: een schattig, klein huisje, met licht achter de ramen en een rokende schoorsteen, iets wat je op een kerstkaart zou zien. Nee, het was simpel, hoekig en functioneel. Achter de ramen was het donker en er was geen straaltje licht te bekennen.

‘Misschien is er nog niemand?’ vroeg Katerina zich hardop af terwijl ze zich de beloofde prijs herinnerde voor de groep die als eerste zou arriveren.

Cressida liep naar de voordeur toe en duwde die hoopvol open. De deur zwaaide krakend open, alsof die geen zin had om zo gestoord te worden.

‘Hallo?’ riep Cressida terwijl ze het huisje binnenliep. Ze trok haar muts van haar hoofd en haar blonde paardenstaart leek nauwelijks door de war te zitten. Katerina volgde haar en knipperde in de duisternis.

‘Ik geloof dat we de enigen zijn,’ zei Cressida, die om zich heen keek.

De begane grond van het huis was één open ruimte, met een woonkamer en een keuken. Er stonden drie grote banken, waarvan de kussens ingezakt waren, samengepropt alsof ze zelf vermoeid waren van het survallen en erop wachtten om gered te worden. Katerina bewoog haar hand over een kussen heen en weer en ze voelde de ruwe stof onder haar vingers. Toen keek ze rond, naar de houten muren en de balken aan het plafond, waar al te zien was dat de camera’s draaiden. Katerina staaarde naar ze en keek toen vlug weg.

Ze hadden te horen gekregen dat ze de camera's en cameramannen zoveel mogelijk moesten negeren, om de show zo authentiek mogelijk te maken. Dat zou voor haar makkelijk moeten zijn, dacht ze. Ze was het namelijk wel gewend om voor de camera te werken. Toch was er iets verontrustends aan om naar die rode lichten te kijken, alsof de ogen van honderden kleine wezens op haar neer keken, wachtend om aan te vallen.

Ze focuste op de lege open haard, de binnenkant zwart en koud. Kon er niet een warmer welkom zijn? Ze liep naar de open haard toe en keek erin om wat as te zien liggen. Er lag geen stapel hout en ze zag ook geen lucifers toen ze rondkeek.

Michael keek in de keukenkastjes. 'O, geweldig,' mompelde hij terwijl hij elk deurtje opende en weer dichtsloeg.

Katerina liep naar hem toe. 'Wat is er?' vroeg ze.

'Er ligt bijna niets,' zei hij terwijl hij wanhopig zijn handen in de lucht gooide.

'Wat?' riep Cressida. Ze liep naar hem toe en gooide de deurtjes open om te kijken of wat Michael had gezegd klopte.

Op een paar theezakjes na waren de kastjes leeg. Er lag alleen nog een stuk brood op het aanrecht. Katerina wist niet zeker wat ze hadden verwacht. Dit was namelijk wel een overlevingsavontuur, maar toch was ze teleurgesteld door het gebrek aan warmte en voedsel.

'En melk?' vroeg Katerina hoopvol.

'Er staat niet eens een koelkast,' zei Michael, die met zijn hoofd schudde.

'Waar is de prijs die ze ons hadden beloofd?' vroeg Cressida, die haar handen op haar heupen had gelegd en haar hoofd ronddraaide om met een opgetrokken wenkbrauw naar de camera's te kijken.

Katerina haalde haar schouders op. ‘Misschien was het bedrog?’

‘Hallo?’ Ze werden onderbroken door iemand in de deuropening en ze draaiden zich tegelijkertijd om toen vier mensen buiten adem het huisje binnenliepen.

Michael liep op ze af met zijn handen uitgestrekt. ‘Hallo!’ zei hij enthousiast terwijl hij iedereen de hand schudde.

Katerina liep op de nieuwe groep af en een beweging buiten ving haar blik. De cameraman die de vier nieuwkomers had gevolgd, draaide zich om en liep weg, waarna hij mysterieus het bos in verdween. Katerina keek hem na en vroeg zich af waar hij heen ging, waarna ze zich omdraaide om de nieuwe mensen te begroeten. Ze herkende de meeste wel. Tv-dokter Ashif Ali, presentator van tuinprogramma’s Gideon Jones en de Schotse punkzangeres Maz. Katerina herkende alleen de prachtige jonge brunette die bij hen stond niet.

‘Ik ben Katerina,’ zei ze terwijl ze haar hand naar het meisje uitstak.

‘Natuurlijk weet ik wie je bent,’ zei ze warm. ‘Ik ben Willow Harper.’ Met een glimlach schudde ze Katerina’s hand, haar latte-gekleurde ogen omringd door lange, donkere wimpers. Katerina had nog steeds geen idee wie ze was, maar ze glimlachte en knikte alsof ze dat wel wist, aangezien ze niet onbeleefd wilde zijn.

Cressida kwam op hen af en gaf Willow een kus op haar wang. ‘Willow, lieveling!’ riep ze verrukt. ‘Dit is geweldig. Ik ben zo blij dat jij er ook bent!’

‘Wanneer zijn jullie aangekomen?’ vroeg Ashif, die hen naar de woonkamer volgde, waar ze allemaal op de banken gingen zitten en hun handen samen wreven. De lucht in het huisje was net zo koud als de buitenlucht, hoewel er hier geen koude wind was.

‘Nog maar net,’ antwoordde Michael. ‘Er is geen eten of vuur,’ zei hij verontschuldigend terwijl hij over zijn nek wreef.

‘Wat?’ snauwde Maz. ‘Dat is belachelijk! Weet je het zeker?’ Ze schudde met haar feloranje haar en staaarde naar Katerina.

‘Ehm ja, ik geloof het niet,’ zei Katerina. Ze werd een beetje zenuwachtig van Maz, die de reputatie had een beetje een felle te zijn. Haar dronken streken en arrestaties waren vroeger altijd in het nieuws te zien, totdat ze instortte en toen voor een lange tijd naar een afkickkliniek ging.

‘Dat is teleurstellend,’ zei Gideon behoedzaam. Hij leek veel ouder dan hij er op tv uitzag, dacht Katerina; zijn haar was grijzer en hij had meer rimpeltjes rond zijn ogen. Ze had altijd gedacht dat hij er nogal jong uitzag voor zijn achtenzestig jaar, maar hier in de wildernis, zonder make-up en flatterend licht, zag bijna iedereen van de groep er verwilderd, moe en koud uit. Inclusief ik, dacht ze, terwijl ze zich probeerde voor te stellen hoe ze er voor de camera’s uitzag zonder dat haar haar en make-up waren gedaan. Alleen Willow en Cressida waren erin geslaagd er fatsoenlijk uit te zien. Willows natuurlijke olijkleurige huid zag er goed uit in het Alaskaanse licht.

‘Zijn jullie te weten gekomen wat de prijs is? Jullie waren hier als eersten, heb je iets gekregen?’ vroeg Ashif. Hij legde zijn handen behoedzaam op zijn knieën. Hij zag er precies uit zoals Katerina hem op tv had gezien: rustig, nauwkeurig en aardig.

‘Nee.’ Cressida schudde haar hoofd. ‘Kun je dat geloven?’ vroeg ze aan Willow, die naast haar zat. ‘We waren hier als eersten en er was niets. Geen teken van een prijs of zoiets.’

‘Gek,’ zei Gideon, die fronste.

‘Hoeveel moeten er nog komen?’ vroeg Willow, die de groep rondkeek.

‘Ik geloof dat we in totaal met tien mensen zijn, dus ik neem aan dat er nog één groep buiten is,’ zei Katerina. Ze keek naar de ramen. De lange uren daglicht maakten het onmogelijk om de tijd in te schatten, maar volgens haar horloge was het al half acht ’s avonds. ‘Ik hoop maar dat ze er snel zijn,’ zei ze terwijl ze zich zorgen maakte om haar medeschipbreukelingen daarbuiten, die misschien wel verdwaald waren, terwijl de dag steeds kouder werd naarmate de uren verstreken.

Michael knikte. ‘Ik zou niet tot al te laat buiten willen zijn,’ zei hij.

‘Ik vraag me af wie de anderen zijn,’ zei Cressida opgewonden. ‘Hopelijk een paar knappe jonge mannen,’ fluisterde ze tegen Willow, die giechelde en knikte. Katerina hoorde ze en glimlachte om hun hoop op romantiek op dit verlaten stuk land, maar ze bedacht dat er vreemdere dingen konden gebeuren.

Maz was in de keuken aan het rommelen. ‘Waarom zitten jullie hier allemaal te roddelen?’ vroeg ze geërgerd. ‘We moeten een vuur maken en thee zetten,’ zei ze, met haar handen op haar heupen.

Gideon knikte en stond op. ‘Ik kan wel een vuur maken als er lucifers en hout zijn,’ zei hij terwijl op de open haard afliep en in het rooster begon te porren. ‘Maar ik zie geen van beide,’ voegde hij er met een lage stem aan toe.

Katerina ging naast hem staan. ‘Ik geloof niet dat die er zijn.’

Hij keek haar aan. ‘Ah,’ zei hij rustig, maar overduidelijk teleurgesteld.

Ashif was naar buiten gelopen en kwam toen terug naar binnen, vergezeld door een koude windvlaag. In zijn handen had hij een bijl vast, die niet echt leek te passen tussen zijn dunne vingers, waarmee hij normaal gesproken medische hulpmiddelen vasthield in plaats van werktuigen voor in de wildernis. ‘Het is wel duidelijk dat we zelf voor

het hout moeten zorgen,' zei hij. 'Maar ik heb wel lucifers gevonden.' Triomfantelijk zwaaide hij die in het rond. 'Het zijn er maar een paar, dus ik vermoed dat we het vuur constant brandend moeten houden.'

Maz rende naar hem toe en greep het doosje uit zijn handen. 'Waar heb je deze gevonden?' eiste ze.

Ashif keek geïrriteerd door haar haast om de lucifers over te nemen. 'Er staat een schuur achter het huis met allerlei gereedschap, wapens en andere dingen die we misschien nodig hebben,' zei hij koeltjes.

'Wapens?' vroeg Willow zenuwachtig. 'Wat voor wapens?'

'Geweren, klemmen, bijlen, messen... om mee te jagen waarschijnlijk.'

'Wie kan er het beste wat hout voor mij hakken?' vroeg Gideon beleefd. Met een hoopvolle blik keek hij de kamer rond. Het was ongemakkelijk stil. Katerina wist dat ze allemaal wat voorbereiding hadden gehad op de show, maar het was wel duidelijk dat iedereen moe was na hun lange reis en mogelijk, net zoals zij, geen zin had om de eerste te zijn om te demonstreren hoe goed ze konden overleven.

Ashif sprak als eerste en keek met een grimas naar de bijl in zijn handen. 'Ik zal mijn best doen,' zei hij, met een vastberaden blik in zijn ogen, waarna hij weer door de deur verdween.

Michael stond op en ging hem achterna. 'Ik help wel,' zei hij. Katerina keek toe terwijl ze wegliepen en ze hoopte maar dat de rest er snel zou zijn.

Finn

'We zijn verdwaald!' riep Carmen. '*No quiero morir aqui!* Ik wil hier niet sterven!' klagde ze luidkeels tegen de lucht. Haar stem verdween tussen de bomen.

‘Blijf rustig. Ik weet zeker dat we er bijna zijn,’ zei Darryl, die de kaart in zijn handen omdraaide. Die wapperde in de wind die om hun benen draaide en in hun ruggen beet. Finn rilde en trok zijn schouders op.

‘Serieus, heb je enig idee waar we zijn?’ vroeg Finn, die niet geïrriteerd wilde klinken, maar nu wel in paniek begon te raken.

‘Ehm...’ Darryl twijfelde en Finn moest zichzelf tegenhouden om de kaart niet uit zijn handen te trekken.

‘Ja, kijk eens aan,’ zei Darryl, die enthousiast in de kaart porde en naar Finn en Carmen opkeek, met een triomfantelijke grijns op zijn gezicht. ‘Het is nog ongeveer vijf minuten lopen.’

‘Dat zei je een paar uur geleden ook al,’ snikte Carmen. ‘Ik voel mijn voeten niet meer. Ik ben een ijsdanceres. Mijn voeten kunnen niet gewond raken! Dan is mijn carrière voorbij!’ Ze begon te snikken.

‘Hé, ik weet zeker dat het wel goed komt,’ zei Finn op zijn meest geruststellende toon terwijl hij haar handen vasthield. ‘We zijn er bijna. Toch, Darryl?’

Darryl knikte. ‘Absoluut,’ zei hij zelfverzekerd, maar de pezen in zijn nek stonden strak en Finn vroeg zich af of hij net zo zelfverzekerd was als hij klonk.

Ze liepen in stilte verder en het enige geluid wat te horen was, was afkomstig van hun ademhaling en Carmens gesnik. De cameraman volgde hen op een paar meter afstand, met een norske uitdrukking op zijn gezicht. Ze hoorden niet met hem te praten, maar ze hadden hem al een paar keer om de weg gevraagd, uit pure wanhoop. Hij had alleen maar gezucht en naar de kaart in Darryls handen gewezen, overduidelijk geïrriteerd dat hij zo’n ongelukkige groep moest volgen.

Ze wandelden verder, over een kronkelend pad op een steile heuvel, omringd door bomen. Finn was buiten adem en had bijna geen geduld meer toen Darryl triomfantelijk schreeuwde.

‘Ik wist het!’ riep hij en het plotselinge geluid in de stilte deed de vogels in de bomen opschrikken, die meteen in paniek begonnen te kwetteren.

‘Daar!’ Darryl wees naar iets in de verte, waar een houten huis stond. De ramen gloeiden verwelkomend en Finn voelde zijn borst van opluchting opzwellen. Daar wachtten licht, warmte en onderdak op hen, en natuurlijk de rest van de beroemdheden die hier moesten overleven.

Katerina

Katerina staaarde naar de oranje vlammen die zachtjes aan de zwarte binnenkant van de open haard likten, trillend onder Gideons geduldige geblaas. Helaas waren de lucifers zo ongeveer nutteloos. Gideon had er drie moeten gebruiken voordat er eentje begon te branden, waardoor er nog maar twee in het doosje overbleven. Katerina wou dat ze meer kon doen, maar Gideon had de leiding genomen en leek te weten wat hij deed terwijl hij het vuur in leven bracht en met nog meer hout voerde, dat Ashif had verzameld. Het hout was nat en siste lichtjes door de hitte van het vuur, maar de vlammen groeiden al snel feller en sterker.

De lucht in het huis hing stil en koud om hen heen, maar uit de open haard begonnen kleine vlaggen warmte te komen. Katerina staaarde hoopvol naar de vlammen en dwong haar lichaam de warmte te voelen.

Maz kwam naar haar toe en hing een ketel boven het vuur, waarin ze iets te drinken maakte voor de groep. Katerina hield haar kleine mok stevig vast en genoot van de donkere, bittere thee, net alsof het een glas goede wijn was. Ze nam voorzichtig een slokje van de kokendhete vloeistof en kromp dankbaar ineen toen de warmte door haar borst trok. Ze begon weer gevoel in haar vingers en voeten te krijgen terwijl ze voor het vuur zat, waarna ze plotseling rilde door het gebrek aan eten.

Het huis was zo slecht nog niet, dacht ze, terwijl ze rondkeek naar haar medeberoemdheden, die hier zouden overleven. Ze was bang dat ze bij een verblijf zouden aankomen dat bloot zou liggen voor de elementen, of bij tenten, of iets wat ze zelf zouden moeten bouwen. Het huis was tenminste van stevig hout gemaakt en bood bescherming tegen de natuur, ook al was het nogal simpel en leek er geen isolatie te zijn.

De bovenverdieping van het huis was één grote ruimte, gescheiden door stapelbedden gemaakt van ruwe planken met dunne matrassen. Cressida was niet onder de indruk geweest en ze had haar neus opgetrokken door het gebrek aan comfort en Katerina vroeg zich af hoelang zij het hier in de natuur zou uithouden. Maar goed, ze was bijna haar eigen vastberadenheid kwijtgeraakt toen ze het bijgebouw buiten ontdekten. Katerina rilde vanbinnen bij het idee om te moeten douchen in die donkere hut, waar maar een klein beetje lauw water op de grijs wordende tegels viel.

Katerina had wel andere overlevingsprogramma's gezien. Ze wist dat ze geluk hadden dat er een verblijf voor ze was geregeld en dat er lucifers, bedden en een douche beschikbaar waren. Vergeleken met de arme beroemdheden in een show die ze ooit had gekeken, die verlaten

op een tropisch eiland zaten met alleen maar mieren om te eten, was dit inderdaad een luxe.

Ze nam een slokje van haar thee, waarbij ze voorzichtig omging met haar nu verbrande tong, en ze vroeg zich af waarom de andere deelnemers zich hiervoor hadden opgegeven. Ze was nieuwsgierig naar hun motivaties, vooral aangezien sommigen nogal een goede reputatie hadden en genoeg werk. Net zoals zij hadden ze een psychologisch assessment gekregen en een interview met overlevingsexpert Phineas Moreland.

Katerina vroeg zich af wat het publiek van hun groep zou vinden en hoeveel ze echt te zien zouden krijgen van het beeldmateriaal. De producers hadden haar verteld dat er livebeelden in de show te zien zouden zijn van de camera's in het huis, filmpjes van de individuele interviews met de deelnemers en opgenomen beeldmateriaal van de cameramannen als ze naar buiten zouden gaan om te jagen of vissen. Het idee om zo weinig controle te hebben over wat er op tv te zien zou zijn maakte haar zenuwachtig, maar ze hoopte dat ze een manier kon vinden om te ontspannen en zichzelf te zijn.

'Ik vraag me af waar de andere bijgebouwen voor bedoeld zijn,' zei Maz tegen de groep terwijl ze overweldigd en stilletjes voor het groeiende vuur zaten.

'Gereedschap?' vroeg Katerina.

'Dode lichamen?' opperde Gideon droogjes.

'Het is een mysterie,' zei Cressida zuchtend terwijl ze aan een los draadje in het kleed waar ze op zat trok.

Drie gebouwen buiten waren open: een schuur gevuld met verschillende spullen om te overleven, een gebouw met een toilet en douche en het derde gebouw was een kleine privéruimte met een camera, waarin de deelnemers over hun ervaringen konden vertellen.

Maar het vierde gebouw zat op slot, voor nu. Ze hadden hun best gedaan de deur open te breken, maar zonder succes. Het was niet iets wat ze al mochten zien, bedacht Katerina.

‘Luister, het wordt al laat, we hebben allemaal honger en we moeten besluiten hoe we het brood gaan verdelen,’ zei Michael streng, en hij ging voor het vuur staan. ‘We weten niet of er echt nog meer mensen aan komen. Misschien hebben ze het opgegeven of komen ze een andere dag. We moeten in ieder geval iets eten. We hebben allemaal honger.’

Maz knikte. ‘Ik ben het met je eens,’ zei ze terwijl ze humeurig naar de vlammen keek. ‘Ook al wil ik wel wachten op de anderen, zoals Michael al zegt, weten we niet wanneer en of ze wel komen.’

‘Maar ze hebben ons wel verteld dat we met zijn tien zouden zijn,’ zei Katerina stilletjes. ‘Laten we het brood op zijn minst door tien delen en genoeg voor de anderen overlaten voor als ze arriveren, wat elk moment kan zijn.’

‘Ik geloof dat Katerina gelijk heeft,’ zei Ashif, die goedkeurend naar haar knikte en ze glimlachte terug, dankbaar dat ze niet de enige was die tegen het idee van Michael was.

Toen Michael zijn mond opende om te antwoorden, werden zijn woorden onderbroken toen de voordeur luid openklapte. Katerina werd zenuwachtig en onmiddellijk zag ze een beeld van wolven en beren rond hun verblijf voor zich. Tot haar grote opluchting strompelden er drie sjofele mensen naar binnen in plaats van roofdieren.

Gideon gooide zijn handen in de lucht. ‘Eindelijk! We maakten ons al zorgen.’

Ashif haastte zich naar de nieuwkomers. ‘Is alles oké?’ vroeg hij als de dokter die hij was. De groep verzamelde zich om de drie heen en

Katerina stond achter Michaels schouder, waardoor ze hun gezichten niet goed kon zien. Ze keek om hem heen en zag twee mannen en een vrouw lachend hun laagjes uitdoen, opgelucht dat ze het hadden gered en beschaamd om de laatsten te zijn.

Een trok zijn muts van zijn hoofd af, waaronder dik, blond haar met een lichte krul erin zat en toen trok hij zijn handschoenen uit. De getatoeëerde muzieknoten aan de binnenkant van zijn pols waren net zichtbaar boven zijn mouw. Katerina staaarde naar de noten terwijl ze voor haar ogen dansten en haar hart begon te bonzen. Hoeveel mensen hadden nou zo'n tattoo? Bloed stroomde naar haar wangen en het geluid van haar hartslag was net een drumstel in haar oren. Ze hoorde zijn lach, dat onmiskenbare hese geluid en toen hij zich omdraaide, zag ze zijn ogen glinsteren als saffieren in het zwakke licht van het huis.

Geschokt zette Katerina een stap achteruit. Finn Drayson was hier.

Hoofdstuk 2

Finn

Finn voelde de comfortabele warmte van het huis al in zijn huid trekken. Net als vloeibaar goud door zijn vermoeide lichaam terwijl hij zijn handschoenen en muts verwijderde. Ook al was het een beetje beschamend om de laatste te zijn, zijn voeten deden zoveel pijn dat het hem niks kon schelen. Ze brandden en hij had blaren door zijn laarzen, die hij maar al te graag uit wilde doen. Hij werd omringd door mensen, waarvan hij sommigen herkende, en die hij met een vriendelijke lach probeerde te begroeten, ondanks zijn vermoeidheid en ongemak. Hij draaide zich om en zag toen vanuit zijn ooghoek een kleine vrouw in de groep staan, deels verborgen achter de verslaggever. Het voelde alsof zijn hart stilstond toen haar ogen, met de kleuren van aarde en herfst, in de zijne keken. Het was jaren geleden sinds hij in die ogen had gekeken en zichzelf had verloren in de empathie en liefde die hij erin vond.

Katerina stond stilletjes en keek ernstig terug. Haar gezichtsuitdrukking was onleesbaar, maar hij wist dat zij zich ook alles herinnerde, net zoals hij. Je vergat je eerste liefde nooit, dacht hij. Die zat diep in je geworteld, het eerste teken op een maagdelijk hart.

De groep praatte om hem heen en hij was zich wel bewust van hun stemmen, maar niet van hun woorden terwijl hij even de tijd nam om te wennen aan het feit dat Katerina werkelijk hier was met hem in Alaska. Hij had haar op tv gezien en was zo trots op haar geweest terwijl hij tegelijkertijd altijd had gehoopt om de kans te krijgen haar weer te spreken. En nu, dankzij een onverwachte speling van het lot, had Alaska ze vandaag weer samengebracht.

Finn vergat de camera's en het publiek. Hij vergat de wildernis buiten en zelfs de brandende pijn in zijn voeten. Met één blik van haar was hij weer terug in Londen en vijftien jaar oud, vol moed, dwaasheid en wanhopig iemand wensend die hem zou kennen en lief zou hebben. Zijn hart was verrukt om weer bij haar te zijn en het voelde alsof zijn borst kon knappen van opwindning. Hij hoopte dat zij hetzelfde voelde als hij, terwijl hij op haar afliep, met zijn hand uitgestoken, zijn pijn vergeten, zo enthousiast als een puppy.

Katerina

Katerina had het gevoel dat ze ging flauwvallen, of overgeven, of allebei. De brandende thee waar ze net nog zo voorzichtig van had gedronken, keerde snel om in haar maag en borrelde op in haar keel. Haar hart bonsde te snel, een rillend ritme waardoor ze licht in het hoofd werd.

Ze slikte hard, dwong de thee weer naar beneden en zette zichzelf schrap toen ze dacht aan de camera's. Ze hadden een groter publiek

dan alleen maar de beroemdheden hier. Ze forceerde een lach op haar gezicht, wetende dat deze lach veel erger was dan welke lach dan ook die ze tijdens haar acteerwerk op had moeten zetten, maar veel beter kon ze niet gezien de omstandigheden. Ze probeerde niet ineen te krimpen toen Finn haar hand vastpakte en in haar ogen keek met zoveel gretigheid, die haar net zo tegenstond als een storm in de zomer.

Die ogen, zo blauw als de oceaan op een zomerdag. Ze dacht dat ze die was vergeten. Dat had ze zeker geprobeerd, maar terwijl hij naar haar glimlachte, dacht ze terug aan toen ze voor het eerst in die ogen had gekeken en verliefd was geworden. De enige keer.

‘Kat, het is zo fantastisch om je te zien. Er zijn...’ Finn was even stil terwijl hij de jaren telde. ‘Dertien jaar voorbijgegaan, toch? Wow.’

Hij pakte haar hand vast en de toppen van zijn vingers voelden nog ijskoud aan van buiten, waarmee hij haar huid koelde. Ze wilde zich terugtrekken, maar ze wist dat de deelnemers hier, en de mensen thuis, nu nieuwsgierig naar deze onverwachte reünie keken.

Weten de producers van onze geschiedenis af? Die gedachte ging door haar hoofd en ze voelde angst in haar buik. Ze duwde de gedachte opzij, wetend dat dat onmogelijk was. Nee, dit was gewoon ongeluk, puur en simpel. Van alle keren dat en alle plekken waar ze elkaar hadden kunnen tegenkomen, bij prijsuitreikingen, tv-interviews, fundraisers, moest het wel gewoon in Alaska zijn, waar ze vastzaten onder de meedogenloze camera’s.

‘Hé, Finn. Ja, zeg dat wel. Waar gaat de tijd heen?’ zei ze zwakjes, met een lach nog op haar gezicht geforceerd. Ze voelde haar wangen pijn doen en ze wist dat haar ogen onmogelijk konden liegen, zoals haar lach.

Acteer beter, zei ze tegen zichzelf. Dat is namelijk wel je baan.

‘Kennen jullie twee elkaar al?’ vroeg Willow nieuwsgierig, terwijl ze bij hen kwam staan en een perfect gestylede wenkbrauw optrok.

Finn liet Katerina’s hand eindelijk los en haalde een hand door zijn haar. Vroeger haalde zij haar vingers daardoorheen, herinnerde ze zich. Ze probeerde niet naar hem te staren terwijl het genot en de pijn van die herinnering haar overspoelde.

‘Ja, we, ehm, nou...’ begon Finn schaapachtig en Katerina wist dat ze hem moest onderbreken voordat hij te veel zei.

‘We zaten op dezelfde school,’ zei ze vlug tegen Willow, die geïnteresseerd knikte.

‘Wat een toeval dat jullie hier allebei zijn!’ zei ze opgewonden.

Katerina knikte en deed haar best om blij te kijken. ‘Ja, geweldig!’

‘Hebben jullie op een acteeschool gezeten? Gezien het feit dat jullie allebei een creatief beroep hebben?’ vroeg Gideon.

Finn schudde zijn hoofd. ‘Nee, een normale middelbare school in Londen. Natuurlijk...’ hij gebaarde naar Katerina, ‘is Kat hier de beroemdste oud-student. Ik ben gewoon, nou je weet wel, we hebben een paar keer succes gehad, maar dat is niets vergeleken met het winnen van een BAFTA, toch Kat?’ Hij glimlachte naar haar, waarbij hij zichzelf zoals gewoonlijk op de achtergrond zette, en hij lachte.

Katerina had hem dat zo vaak zien doen. Hij vond het makkelijker om zichzelf neer te halen dan om trots op zichzelf te zijn. Na al die jaren deed hij dat nog steeds, dacht ze, en toch werd het kleine sprankje medelijden dat ze voelde overschaduwd door de verontwaardiging over het feit dat hij haar Kat noemde. Dat was te vertrouwd voor iemand die ze al zo lang niet had gezien, te persoonlijk voor een ex-vriendje, te intiem voor iemand die haar hart eruit had getrokken en erop was gaan staan.

Ze wist dat haar glimlach was vervaagd en ze was Michael dankbaar toen hij de nieuwkomers thee aanbood. Ze ging voorzichtig op een van de banken zitten, zo ver mogelijk van Finn weg, en ze voelde de spanning in haar schouders en nek trekken door de verrassing om hem hier te zien en het besef dat ze hier met hem vastzat in de wildernis. Haar gedachten sprongen wanhopig van de hak op de tak, van excuusjes om weg te gaan naar herinneringen die in haar opkwamen, aan de liefde en de pijn die ze had geprobeerd te vergeten. Haar verwarrende gedachten werden onderbroken toen Carmen opgewonden gilde.

‘O, kijk!’ riep ze. Boven de open haard gleeed een houten paneel weg en erachter verscheen een groot tv-scherm, dat gelijk aansprong.

Finn

Finn voelde een steek van irritatie toen de verslaggever, Michael-Nog-Iets, zijn onverwachte reünie met Katerina verstoorde.

Ik ben je nooit vergeten, dacht hij terwijl hij op de bank ging zitten en haar in zich opnam, waarbij hij hoopte dat ze zijn kant opkeek. Ze waren allebei wat ouder en zagen er in dit geval allebei een beetje verwilderd uit, maar ze zag er voor hem nog steeds hetzelfde uit. Ze had haar kastanjebruine haren ingevlochten en een paar losse lokken hingen rond haar gezicht, waar ze een licht blosje hoog op haar wangen had zitten. Ze keek uitdrukkingloos en hij wenste te weten wat er nu door haar hoofd ging.

Hij had wel kunnen dansen van geluk toen hij haar weer zag. Het voelde alsof hij een geweldig cadeau had gekregen: de kans om weer een band met Katerina op te bouwen nadat ze elkaar zo lang niet hadden gezien.

Hij wendde zijn blik van haar af en keek naar de tv. De groep was stil en afwachtend terwijl overlevingsexpert Phineas Moreland op het beeldscherm verscheen en met zijn bosgroene ogen vriendelijk naar ze keek. Finn mocht Phineas wel; ze hadden het goed met elkaar kunnen vinden tijdens zijn interview voorafgaand aan de show. Hij straalde een beetje een vibe van een wiskundeleraar uit, maar in werkelijkheid was hij meedogenloos en was hij het wel gewend om in de slechtste omstandigheden te overleven. Finn had ontzag voor de manier waarop de vijfendertigjarige man woestijnen, bergen en jungles overwon voor zijn populaire tv-programma.

‘Hallo iedereen. Welkom bij het allereerste seizoen van *Celebrity SOS*! Ik wil jullie allemaal feliciteren met het vinden van de weg naar dit huis vanaf jullie startpunt, dat een aantal kilometers hiervandaan lag, maar...’ hij was even stil met een grijns, ‘sommigen van jullie waren hier natuurlijk wat eerder dan anderen.’

Er klonk wat geamuseerd gemompel onder de beroemdheden, op Darryl na, die zijn armen over elkaar had geslagen en op zijn tenen getrapt leek te zijn.

‘Katerina, Michael en Cressida waren hier als eersten. Gefeliciteerd! Jullie prijs wacht buiten bij de voordeur op jullie zodra dit bericht voorbij is.’ Phineas glimlachte onder zijn baard.

Cressida klapte in haar handen van verrukking. ‘Ik vraag me af wat het is?’ mompelde ze.

Phineas ging verder. ‘Jullie zullen merken dat er geen lucifers zijn. We hebben jullie er een paar gegeven om jullie op weg te helpen, vooral aangezien veel van het hout hier nat is en het extreem lastig zou zijn om een vuur te beginnen zonder. Het allerbelangrijkste om te overleven en voor jullie verblijf hier is om het vuur aan te houden. De temperaturen in de Gates of the Arctic National Park en Preserve

komen eigenlijk nooit boven het vriespunt uit en zakken zelfs naar min zeven graden 's nachts in mei, maar ze kunnen nog lager gaan, dus het is erg belangrijk om het huis warm te houden. Vergeet niet dat het weer hier onvoorspelbaar is, dus wees altijd voorbereid op ijsskoude omstandigheden en sneeuw, in wat voor tijd van het jaar dan ook. Je weet nooit wat je gaat krijgen.'

Gideon knikte wijs. Finn dacht aan de temperaturen buiten en aan de kracht van de arctische wind die elk beetje warmte verjoeg. Hij rilde vanbinnen en staarde naar het vuur, dat geruststellend gloeide.

'Jullie zijn verantwoordelijk voor het verzamelen van eten. In de schuur buiten staan alle dingen die je nodig hebt om te vissen, jagen en vlees te bereiden. Je basistraining zou genoeg moeten zijn als je hebt opgelet. Als jullie samenwerken als een team, jullie kennis en talenten combineren en elkaar steunen, dan kunnen jullie twee weken in de wilde natuur van Alaska overleven. Succes!' Phineas beëindigde zijn speech met een zwierig gebaar en de tv werd weer zwart.

Cressida sprong overeind en rende op de deur af.

'Er staat een groot pakket!' riep ze.

'Vlug, breng het naar binnen en sluit de deur, je laat alle kou binnen,' zei Ashif dringend terwijl de koude wind om hen heen waaide, waardoor de vlammen in protest dansten.

Michael tilde de doos de keuken in en opende hem, waarna hij er een klein kaartje uithaalde.

'Stoofpot met zwarte beer, onze lokale delicatessen,' zei hij terwijl zijn ogen groot werden van verlangen. Voorzichtig haalde hij er een bruine keramieken pot uit en opende het deksel. Een heerlijke geur dwarrelde in een wolkje de lucht in en wakkerde meteen de honger in Finns buik aan. De stoofpot rook heerlijk, maar ze zagen allemaal hoe

weinig ervan was, net genoeg voor drie mensen om een fatsoenlijke maaltijd te krijgen.

‘Geniet ervan,’ mompelde Maz, met haar ogen neergeslagen. ‘We kunnen maar beter dit stuk brood verdelen,’ zei ze terwijl ze zich tot de groep richtte. De lucht was gevuld met het aroma van de stoofpot en een gespannen sfeer van honger.

Katerina liep de keuken in en staaarde naar de prijs. Ze mompelde iets tegen Michael en Cressida wat Finn niet kon verstaan, waarna ze zich omdraaide. ‘We delen dit met iedereen,’ verklaarde Katerina. ‘Er is maar een klein beetje per persoon, een of twee lepels, maar met het brood erbij betekent het wel dat iedereen een kleine maaltijd en wat proteïne binnenkrijgt.’

Gideon klapte in zijn handen. ‘Goed zo!’ riep hij en de spanning in de kamer nam onmiddellijk af door de opluchting dat iedereen tenminste iets fatsoenlijks zou eten. Finn keek vol verbazing toe hoe zelfverzekerd Katerina overkwam. Ze ving iedereen aandacht zonder te hoeven schreeuwen. Haar rustige houding, die eerst een beetje timide leek, leek nu juist gecontroleerd, doordacht en krachtig. Hij had er niet aan getwijfeld dat ze van plan zou zijn de maaltijd te delen. Hij had zich haar vrijgevigheid richting hem en anderen altijd herinnerd; dat was een van haar beste kwaliteiten. Hij was blij om te zien dat de roem daar niets aan had veranderd.

Hij pakte zijn bord met zijn sneetjes brood op van het aanrecht, waar Katerina voorzichtig twee lepels van de stoofpot voor hem had opgeschept terwijl ze zijn blik bleef ontwijken. Terwijl ze hem de helft van haar broodje gaf, kwam een herinnering aan haar zo levendig tot hem terug dat hij bijna geen adem kreeg. Hij draaide zich vlug weg en nam een mondvol van het eten om de brok in zijn keel weg te werken en de tranen tegen te houden die in zijn ogen dreigden te springen.

Katerina

Het deed pijn om het heerlijke eten weg te geven waar ze zelf zo wanhopig naar verlangde, maar Katerina wist dat zij, Michael en Cressida niet gewoon zouden kunnen eten terwijl de rest ook honger had. Terwijl ze uitgehongerde en verwilderde mensen eten gaf, moest ze terugdenken aan de tijd toen ze met haar ouders in de kerk had geholpen om eten uit te delen. Katerina wist wat een volle buik met iemands moraal kon doen en het deed haar goed om de opluchting op de gezichten van de andere deelnemers te zien terwijl ze genoten van de kleine, maar belangrijke maaltijd.

Ze ontweek Finns blik toen hij naar haar toe kwam en ze hield zich bezig met het opdienen van het eten, aangezien ze niet in zijn ogen wilde kijken. De tijd had hen misschien beroofd van vertrouwde en vriendschap, maar haar herinneringen waren nog net zo krachtig als altijd, ook al wist ze niet of dat ook voor hem gold. Elke blik naar hem bracht zoveel gedachten in haar naar boven die haar in de war maakten. In plaats daarvan hield ze haar hoofd dus gebogen en gaf ze hem zijn stoofpot. Ze was opgelucht toen hij zich snel omdraaide, waarschijnlijk te hongerig om zich de vele keren te herinneren toen ze eten met elkaar hadden gedeeld.

Ze keek naar hem vanonder haar wimpers toen ze eindelijk ging zitten om haar eigen magere portie aan de lange houten tafel te eten. Ze genoot van elke kleine hap en ze kauwde zo langzaam mogelijk om de ervaring uit te strekken terwijl ze naar Finn keek, die een paar stoelen van haar vandaan met Ashif zat te praten. Ze vroeg zich af of hij nog altijd dezelfde Finn was als vroeger, rechtdoorzee en niet zelfverzekerd, of dat hij misschien was veranderd na het hebben van